

blive et Værn for Banksvindel og en Knebling af berettiget Kritik i Pressen eller andetsteds, og det turde Lovgivningsmagten paa Baggrund af den Udvikling, vi nys har gennemlevet, ikke have nogen som helst Opfordring til at medvirke til.

For vidt gaar efter min Opfattelse ogsaa Bestemmelsen i § 139, hvor den højtærede Minister havde den Triumf, at det ærede Medlem Hr. Rytter optraadte som hans Forsvarer overfor Professor Munch-Petersen, der, saa vidt jeg ved, er den højtærede Ministers Partifælle. Jeg forstaa naturligvis, det maa være overordentlig kært for den højtærede Minister overfor sin Partifælle at faa en saa værdifuld Forbunds-fælle som det ærede Medlem Hr. Rytter.

Professor Munch-Petersen har fremsat nogle Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Rytter refererede. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse med den højtærede Formands Tilladelse at oplæse dem for den højtærede Minister (*Justitsministeren* [Steincke]: Dem kender jeg!) Ministeren siger, han kender dem, men jeg tror ikke, det kan være nogen Skade til at minde Ministeren om dem. Det hedder i Professor Munch-Petersens Udtalelse om Lovforslaget § 139: „Ved første Øjekast ser den maaske ikke saa farlig ud, idet det kunde synes at være ret selvfølgelig, at man ikke maa tilskynde til at begaa Forbrydelser. Men det maa erindres, at man til at sætte Bom herfor har de almindelige Bestemmelser om Forsøg og Anstiftelse. Naar Loven ved Siden af disse giver en særlig Forskrift om offentlig Tilskyndelse til Forbrydelse, skyldes dette praktisk talt altid et politisk Motiv, nemlig Ønsket om derigennem at kunne slaa en for kraftig Opposition ned. Det er da ogsaa kun et lille Mindretal paa 2 af Kommissionens Medlemmer, der har givet denne Bestemmelse deres Tilslutning. Det store Flertal modsætter sig den, navnlig fordi man „har fundet det betænkeligt at optage en saadan Bestemmelse, fordi det kan befrygtes, at den under ekstraordinære Forhold kan misbruges til at hindre den fri Diskussion om offentlige Anliggender“. Man kan rolig tilføje, at den sikkert vil blive misbrugt, den hører nemlig netop til de Undtagelseslove, som det bestaaende Samfund benytter sig af overfor Samfundets „nedbrydende Tendenser“. Fremskridtspartierne, og da ganske særlig Socialdemokraterne, har derfor altid været svorne Modstandere af saadanne Love, og den Omstændighed, at de i Øjeblikket er Inde-

havere af Regeringsmagten, skulde da ikke gerne paavirke deres Standpunkt.“

Kraftigere end det er sket ved dette lige saa sjældne som kraftige Brud paa det politiske Ufejlbarehedsdogme, kan jeg ikke udtrykke mig, jeg vil med min maaske noget mere stillfærdige Form sige, at en Bestemmelse som den her i § 139 foreslaaede hidtil har været ukendt i dansk Ret, at den, saa vidt vides, aldrig har været savnet, at den maa anses for overflødig ved Siden af den almindelige Regel om Forsøg og Anstiftelse — jeg indskyder den Bemærkning, at man ikke uden videre kan henvise til, at den er kendt i fremmed Ret, det kan hænge sammen med, at Regelen om Forsøgsstraf og Anstiftelsesstraf er mere vidtgaende i vor Straffelovgivning —, og at Bestemmelsen kan misbruges, hvis den ikke begrænses til visse bestemte Forbrydelser. Skal der overhovedet være Tale om at optage den, maa den i hvert Fald bestemt begrænses til visse bestemte alvorlige Forbrydelser; men jeg tror, at den særlig i denne Form vil være overflødig, og jeg er i hvert Fald ganske overbevist om, at jeg vil forsøge med al den Kraft, jeg kan mobilisere, at modsætte mig det Forbund, der her synes sluttet mellem den højtærede Minister og det ærede Medlem Hr. Rytter.

Endelig skal jeg som Eksempel paa strafudvidende Bestemmelser, der maa forekomme betænkelige, nævne § 253, som bestemmer, at „med Bøde eller Hæfte eller med Fængsel indtil 2 Aar straffes for ulovlig Tvang den, som ved Vold eller Trusel om Vold, om betydelig Skade paa Erhverv eller Formue, om Frihedsberøvelse, eller om at fremsætte usand Sigtelse for strafbart eller ærerørigt Forhold eller at aabenbare Privatlivet tilhørende Forhold tvinger nogen til at gøre, taale eller undlade noget.“ Denne Bestemmelse har i øvrigt været drøftet i Pressen, den har ogsaa været nævnt her, saa jeg kan indskrænke mig til derom at gøre den Bemærkning, at jeg tror, det med Rette er anført imod den, at den vil kunne anvendes til paa en ensidig og ubillig Maade at gribe ind i Arbejdskampene. Nu er det ganske vist, som jeg ogsaa tidligere har sagt her, efter min personlige Opfattelse en af Tidens vigtigste Opgaver at bekæmpe den sociale Militarisme, der i Virkeligheden ligger bagved disse Arbejdskampe; men naturligvis maa en Kamp herom ikke føres ved Hjælp af en for Arbejderne ensidig og ubillig Bestemmelse i Straffeloven, og derfor forekommer det mig, at den Bestemmelse her er foreslaaet af den